

**П**апа Йоан-Павел II и България! Един славянин в една славянска страна! Този, който се бе посветил „всецяло на Мария“, дойде, за да бъде „всецяло наш“! Заедно с Мария, заедно с нейния Син! И беше! Напълно! Въпреки годините си, въпреки болестта си - той беше тук и вървеше по тази земя, и я целуна, и я благослови. Прегръщаше децата на България със своята любов, със своя поглед, със своите ръце, окуражавайки ги да следват Христос без страх, с решителност, с доверие, призовавайки ги да обновят по един живителен начин своето свидетелстване за Него, давайки на всички да усетят неговата обич и приз-



## Една камбана - един благослов, който звучи всеки ден

нателност. Един папа, един баща не само на християните, но и на целия свят!

И ето, оттогава изминаха вече десет години... Изминаха? Не, всъщност не! Те си остават... Тези мигове са сякаш още тук! Папата не дойде само за да „отвори сред нас вратата за Христос“, но и да „отвори очите ни за вечността“, така че сърцето ни да не пребъдва вече във временното, а да се устреми към вечното. Оттогава той остана завинаги с нас, както и неговият благослов, и присъствието му между нас, макар и да отпътува за Рим, а от Вечния град - към вечността. Гласът му още звучи в нашите уши, усмивката му е още сияеща в зениците ни и благославящата му ръка не е изчезнала от хоризонта ни. Неговият благослов е винаги над нас! Ние го знаем, усещаме го, живеем в него и от него! Това е благослов на намесника на Христос, това е благослов на самия Христос, Който дойде чрез него да благослови България и да отключи за нас нови извори на Божиите благодати.

За нас, кармитките в София, неговият благославящ глас звучи всеки ден по още един особен начин - чрез нашата камбана „Света Богоро-

дица Кармилска“. Нейното „раждане“ датира именно от 2002 година! Бихме казали дори, че е „родена“ заради папата и заради неговото идване в България. Когато нашите приятели от чужбина разбраха, че Светият отец ще посети страната ни и знаейки, че строим манастир, казаха си, че един манастир ще има нужда от камбана и една камбана ще има нужда от благослов... А защо не и от благослова на един папа? Речено - сторено! От приятел на приятел, от ухо на ухо, от познат на познат идеята се разнесе надалече и докосна щедри сърца, готови да ни поднесат тази неочаквана радост. Даренията скоро се събраха, така че камбаната можеше да се „роди“ в пределите на Швейцария - в лярната в Аарау, горда, че отлива една камбана за папския благослов. И след като бе подготвена, последва нейното сложно „пътешествие“ от малкия швейцарски град до сърцето на Балканите, до София. Сърцето на камбаната трябваше да започне да бие именно в древната Сердика и да тупти, раздвижено от ръцете на един папа, един папа славянин! Защото когато папата застана до нея на този велик ден - 25 май 2002 г., пред ка-

тедралния храм „Успение Богородично“ в София, той не само я благослови, но и раздвижи за пръв път сърцето ѝ, сърцето на „Богородица Кармилска“, както се нарича тя. Ето, че този, който принадлежи всецяло на Мария, и то на Мария, Царица и Красота на Кармила, носейки от детските си години нейния нарамник, благослови камбаната, която оттогава бие в нейна чест в нейния манастир. Каква радост за нас! И за да бъде радостта ни пълна, в момента, когато Светият отец напуснаше катедралата и се отдалечаваше с папамобила, като постепенно се скриваше от погледите ни, ние почнахме да бием камбаната, за да заместим тя нашите слаби гласове и да изпее нашата обич към Пастира ни. Нали той разтуптя сърцето ѝ? И сега тя му отговаряше с радостен глас, сякаш му обещаваше, че ще благославя страната ни от негово име със същата тази благословия, с която той я „съживи“. И макар че днес сърцето на нашия обичан папа не тупти на земята, камбаната продължава да предава неговия благослов, благослова на един папа, който е изцяло на Мария!

**Кармил „Свети Дух“, София**

ИСТИНА  
VERITAS

Брой 5 (1462)  
май 2012 г.